

SILVIN SARDENKO:

RIMSKI SONETI.

ALMA ROMA!

O alma Roma, moj poklon do tal...
S poljubom, v divnost tvojo zatopljenim,
klečim pred ciljem svojim zaželenim
in sebe vsega rad bi tebi dal.

Ko bi prehodil mesta sinjih dalj,
primerjati bi te ne smel z nobenim —
za mladim mojim rajem izgubljenim
nov raj pri tebi mi je zasijal.

Ne mesto, ne — svetišče ti si verno:
vse tvoje cerkve so le stebri sami,
in Petrov sveti dom je tvoj oltar.

In to nebo nad tabo neizmerno
kot kupola je v silnem tvojem hrami,
in tvoja večna luč je solnčni žar.

NOVA LJUBEZEN.

Kaj si storila, Roma čudovita!
Začarala si dušo mojo mlado,
da pozabila rojstno je livado,
in prejšna čuvstva so iz nje izlita.

Ljubezen nova pred menoj se svita...
Spomine, ki se v njih topilo rado,
srce zaprlo je sedaj v ogrado,
da slednja pot pred njimi je zakrita.

Ljubezen novo, plemenita Roma,
prižgala ti si meni v luči zlati —
tolažbe polna njena je milina!

Oh, daleč mi do rojstnega je doma,
a mene ti si milostiva mati
za svojega si me sprejela sina! — — —

OB ČUDEŽNI GOMILI.

Ti ribičeva blažena gomila,
ti solnčna skala, ki si že krdela
za sveto delo romarjev ogrela,
da ni jih strla več nobena sila —

Ti senčna lopa, ki si ohladila
že mnoga lica, v potu zagorela,
ti rosna trata, ki je mnoga vela
na njej se nada zopet pomladila:

Še meni bodi tolažnica blaga!
Za brate prosim, ki so duše verne
in romali do tvojega bi praga...

A branijo jim dalje neizmerne...
Skrivnostna tvoja moč pa vse premaga:
Razlij od daleč jim darí stoterne!

ODSEVI DAVNIH DNI.

Tam se albanski dvigajo vrhovi,
in vsak z oblakom rahlim je odet,
kot da bi v zibel zmagoslavnih let
nazaj svetniški gledali duhovi.

Škrlatna zarja z mehкими trakovi,
po potih gladkih siplje rožni cvet,
kot da bi, kakor nekdanj, tekla spet
svetniška kri med davnimi domovi...

A tam na strani — v kupih razvalin
leži nekdanji forum pred menoj —
ob životvornem deblu tram razpal.

Če vera v davno slavo iz trohlin
rodi se drugim... pa bi v tebe moj,
božanska Roma, duh ne veroval?

DVOJNO ZNAMENJE.

In kaj je tvojih vzvišenih cerkva,
ki kneginji so slične velemožni,
ko v duši svoji, mnogokdaj otožni,
pred nami vsa se v zlatu lesketa!

Kar božjih hiš sem videl tam doma,
pa so podobne materi pobožni,
ki, v prstih velih sveti venec rožni,
za vzdihom vzdih šepeče do neba.

Ve skromne cerkve brez zlata in čara,
kajneda ve ste znamenja trpljenja
in božjega in ljudskega nemara?

Ve katedrale polne hrepenenja,
pa znamenja ste mi častito-stara
Njegovega in našega vstajenja.

KO BI BILO MOČI...

Moj ljubi Božič, spet stojiš pred vrati!
Le pridi, duša moja te pozdravlja,
s teboj se vnovič ona noč pojavlja,
prelepa noč na betlehemski trati.

Čeprav lepó med rajskimi je svati,
čeprav Gospoda gori vse proslavlja,
nocoj nebeški vendar dom ostavlja
in z nami spet se kakor Dete brati.

In dasi krasno ti si, mesto rimsko,
nocoj bi rajši, ko bi bilo moči,
zapel pri svojih pesem kerubinsko.

Kako je bilo v betlehemski noči
vse tajno, milo in sanjavo zimsko...
In taka noč je danes v rojstni koči! —

V DOMAČEM KROGU.

Oko zaprem... in blažen sen zasnujem:
Domači vsi se zbirajo krog mene,
in vseh oči so vame zatopljene,
vprašujejo, in jaz pripovedujem..

— Moj sin, no, kaj si videl tam na tujem?

Vse, mati, vse! Le matere nobene...

— Kaj od dežele slišal si zelene?

Vse, Ivan, vse! Le bratov tam ne čujem.

— So dnevi bili dolgi mnogokrati?

Ne, kot minute, sestra, so bežali.

— A tožen si?... Samo zamišljen, mati!

— Nemara te je kaj zmotilo, kali?

Lepota rimska, ali ni se bati — — —

Odprem oko... ne vem, kaj so dejali.

V KATAKOMBAH.

Po zemlji mrtvih hodim razorani,
čez neprisojne steze in predore,
čez te požete njive in razore —
grobovi prazni, vsi so razkopani.

Kot da pokojni v uri so neznani
ostavili na tihem te zapore
in dvignili se gori v svete dvore,
da bi na rajski sedli tron svečani.

In pride noč, in kmalu morebiti,
ko trupla naša bodo zakopali
grobovi tihi, temno-mahoviti.

In pride dan! — In zopet bomo vstali.
Nemara grozni? Ali vsi častiti?...
Tako kot smo v minljivosti sejali!

